

A fapiacsról.

Budapest, 1882. szeptemberhó 23-án.

Ámbár az építkezések terén beállandó szünet idejének küszöbén állunk, mindazáltal a fapiacz élénksége oly nagy s a hangulat oly kedvező, minőt ezen évszakban már évek óta nem tapasztaltunk! Különösen a fenyő épület- és műszerfára a kereslet oly mérvű, hogy kötések már a jövő tavaszra, sőt több évre is, a jelenlegi árak mellett szívesen tétetnének, ha ettől az erdőbirtokosok nem idegenkednének.

A tölgy épület- és műfára szintén nagy vételkedv mutatkozik, minek nagyobb bizonyosságául az is szolgál, hogy máma már a vasuti hálózattól távolabb, sőt 30—50 kilométerre fekvő tölgyesek is szívesen fölkerestetnek. Ezen szilárd hangulattal szemben azonban, a tölgyfaárak némelyike, nevezetesen pedig a magyar donga, egyes vidékeken, a kedvezőtlen szüreti kilátások miatt tetemes árhanyatlást szenvedett.

A tűzifára nézve még eddigelé biztos irányzat nem konstatalható, és pedig igen valószínűen azon ok miatt, mert a szállítások a tavaszi kis vizállás kifolyásakép az ország felső részeiből még folyamatban vannak; ezen körülmény pedig ugy az eladót, mint a vevőt várakozó állásra inti. Árhanyatlástól azonban még lágy tél beköszöntése esetében is alig tarthatni, mert a vasipar terén tapasztalt laza tevékenység remélhetőleg a tűzifakészletnek egy részét igénybe fogja venni, és így a mult évről szórványosan visszamaradt nagyobb tűzifakészletek elfogyása, s a kínálat meg a kereslet közötti helyes arány beállása kilátásba helyezhető.

A felsoroltakból kitetszőleg, mult havi tudósításunk óta a fapiacz helyzete uj képet nem tár fel, miért is árjegyzések közlését az idő szerint feleslegesnek tartjuk. B.